

Евгения Нешова Иванова

В едно небе,
олекнало
от бели облаци
стихове

2021 • Пловдив

**Евгения
Нешова
Иванова**

е родена в град
Панагюрище и
е потомък на
Баировия род.

Възпитаник е на

гимназия „Нешо Бончев“, гр. Панагюрище
и на Биологическия факултет на Плов-
дивския университет „Паисий Хилендар-
ски“. В периода 1982 – 1988 г. работи като
учител по биология и химия в с. Скалица
и в гр. Ямбол, а от 1988 г. е преподавател
по генетика в Пловдивския университет.
Понастоящем е професор и доктор на
биологическите науки.

Автор и съавтор е на няколко учебника по
генетика и на две научни монографии. „В
едно небе, олекнало от бели облаци“ (2001,
Екобелан – Асеновград) е първата ѝ пое-
тична книга. Настоящата стихосбирка е
нейно второ преработено издание.

*Стихове и други творби
на автора може да откриете на:
<https://evgeniyaivanova.wordpress.com>*

Евгения Нешова Иванова

*В едно небе, олекнало
от бели облаци*

Стихове

Ракурси ООД

Евгения Нешова Иванова
В ЕДНО НЕБЕ, ОЛЕКНАЛО ОТ БЕЛИ ОБЛАЦИ
Второ преработено издание

Редактор: Тильо Тилев
Издател: Ракурси ООД

ISBN 978-619-7599-07-7
Пловдив, 2021

Многоголия

Денят вдига призрачния блясък на тъмното.

Наш'то реално присъствие вика...

Кое е по-земното – викът или скритото?

Кое е по-истинско – тук или там?

Кои ли сме всъщност –

нишки, втъкани в светлото

или светеци точки в мрака...

Призрачният блясък на тъмното моли.

Не иска да го наричам така

(защото това не било истина)

Питам го – кое те обижда?

Мълчи. Явно сама трябва да разбере...

Протягам ръка и докосвам безбрежното –

светло и тъмно,

черно и бяло,

и се превръщам в нещо,

което е видно във тъмнината...

Колко се радвам това да е истина

и аз да съм в светлината...

За Бога, хората и нравките

*Видях трохи,
разпръснати в праха,
до парещите стъпки
на познат самотник.
Усетих как проплака
нещо в мен –
човекът гладен,
хляб изхвърлен бе прегърнал...
О, Господи! – простенах аз –
през сълзи истината
можех да погледна.
Но моят Бог
не ми отвърна с глас,
а някак ме накара
да прогледна...*

И аз видях.
Трохи,
посипани с любов
в пръстта,
сред чаканите стъпки
на познат добряк.
Видях безброй
забързани лица
на мравки,
борещи се със праха
и носещи храна...
Тогава чак разбрах,
че скитникът самотен,
прегърнал
уличния къшей хляб,
ги бе нахранил...
Днес
Той беше
Бог за тях.

Едно утринно зимно щастие

Стъпки в снега.
Тиха
утринна нежност.
Бяло в мен,
бяло навсякъде,
т.е. – в безкрая.
Бяла безбрежност
в тихата
утринна нежност...
Малки снежинки
танцуват край мен.
Целуват ме нежно
и трепетно дават –
от себе си дават всичко,
което са имали –
цялото свое
начало и край.

Дават го.
Без да потърсят отплата.
От многото нежност,
от цялата обич
наоколо всичко
е приказно бяло...

*

Толкова много обичам снега.
И небето, което го ражда.
И земята, която му дава простор.
И пространството,
ставащо сцена на танца.

За приятелството

*Онова, което исках да ти кажа,
бе навън от мен, но не бе прогонено.
С думи не можах да го опиша,
но пък го усетих като нещо по-голямо
от физическата ми ограниченост.*

*Срещнахме се във пространството.
И се ръкувахме
над бариерата от яснота,
незадържани от телата
и непронускащи очакваната близост...*

Свят

*Да.
Моят свят
граничи
с хоризонта.
Бих могла
да мина
в необятното,
единствено,
ако преодоля
чувството
за собственост
и чувството
за граница.*

Снегът

*Снегът забулваше желанията ми.
Не спираше, прииждаше на рой...
Той някак си ревниво ме обгръщаше (с душата си)
и искаше във този миг да бъде само мой.*

*Как бих оценила неговата саможертва –
във този прозаичен и неделикатно бързащ ден,
снегът целуваше лицето и косите ми
и пак танцуваше наоколо и във самата мен.*

*Отнесе ме – сред снежен свят и бяла обич,
сред бели планини и бягащ в бяло хоризонт.
Така, във снежна приказка унесена –
бях мисъл в бяло,
чувство в бяло,
в бяло бързащ ден...*

За чуждата самота

*Кипарисово клонче
тръсна сняг в косите ми.*

*Забързана кола
палтото ми със кал заля.*

*Едно самотно куче
впери поглед във очите ми.*

*И непозната птица
в клоните над мене прошумя.*

Пробуждане

*Пробуди се нещо в душата ми.
И не успя да го заличи
буреносният облак от мисли,
нито проливният дъжд на Сърцето.*

*Пробуди се нещо в душата ми.
И само онази,
летяща високо в простора,
Самотница-птица разбра...*

Време за мълчание

Следа...
Вещае във душата ми
разруха...
Нима не съм
разбрала до сега,
че всяка грешка моя
е като спомен
от забързана,
неистинска река,
заливаща живота ми
след дъжд пороен?

А думите –
това объркващо безбрежие –
понякога не мога
да ги спра...
И ето, че усецам –
идва времето,
когато ще започна
да мълча...

Спомен

*Черницата от мойто детство
е скрила в клоните си спомен за гнездо,
тъй както аз съм стоплила в сърцето си
тих спомен за черничево дърво.
Отсечена и покосена, мъртва,
черницата подава ми в съня ръка.
Поемам я, и отморена, и спокойна,
се сгушвам в нейната корона от листа.
Зелено е спокойствието и зелен – светът ми,
а ароматът на стъблото пълен е с живот.
И свежи са усещанията, и свеж – сънят ми –
във мен тече живителен зелен поток...*

*Приятелко, чернице моя,
мой сън и полъх от живота мой.
Във паметта на детството ми отлетяло
остана сянката на птица
и плачещият дънер твой...*

Уроци

Като на добър,
прилежен ученик,
уроци преподава ми
Живота.

Така се уча
да виждам през мъглата,
да слушам тишината,
да разговарям с' самотата...

А някой ден
ще стигна
края на това пътуване...

Призрачни видения и размисли по време на едно дълго пътуване

1.

Сред снежната сумрачна тишина,
в прегръдката на ранна зима,
бледнее призрачна магьосница – гора,
обвита в тайнственост неотразима.
И клони сплитат неми сенки на дървета,
забравили зеленото и свежата любов.
Изсъхнали треви сивеят в зъзнеци полета
под белия, студен покров.
Тук-там скали нехаещо изпъкват
подобно глухи очертания в незнаен брод.
В хралупи, сгушени сърца се мъчат
да пазят сънищата си до идния живот.
Един безкрайно пъпlesh, влак
живота ни придърпва
в посока някаква – не знам каква...

*Една луна в небето се озърта
и търси топлина
във нечия сама душа...*

2.

*С червенина в небето
се облива слънцето
след тежкия си път
из дебрите на мръзнещия ден.
Във този студ
усещам топлото
на залеза,
прегръщащ облаците
и самата мен.*

3.

*Самотното дърво отсреща
е сякаш център на Вселената.
Залязващото слънце
тази тайна е открило
и цветен ореол
с любов му е дарило...*

4.

Сама с настъпващата вечер.
Сама със залеза на този ден.
Сама със нямата луна в небето.
Сама със трепкащи звезди над мен.
Сама със облаците – причудливи форми.
Сама с блещукащите светлинки на онова селце.
Сама с' задъхания влак за някъде.
Сама в света на моето сърце...

Сама със вечерта.
Разтворила се с Времето.
Прегърнала и трепет,
и сияния, и тишина,
дочувам, сякаш шепот на Вълшебница:
„Това
не може
да е
самота.“

Врата

*От няколко дни
столям с дъха си
един катинар...
И той ми отваря
вратата
за някъде...*

Будност

В тази нощ не заспах.
В тази нощ разговарях
с цветята в моята стая.
Беше приказна нощ,
защото те ми нашепваха
странни, вълшебни неща...

В тази нощ не заспах.
Бях в съня на цветята
и разбрах,
че приличам на тях...
И усетих,
колко много и те ме обичат.

В тази нощ не заспах...

За болката

*Сред звуците във тази стая
не чувах само собственото си дихание.
Животът ли си бе отишъл
или се бе смълчал, за да усети болката...*

Болката от счупената истина.

Болката от слепването на детайлите.

Болката от плиснати в лицето думи.

Болката от хлад при изпарението.

Болката на парещите пръсти.

Болката от студ в джобовете.

Болката от неразбрана искреност.

Болката от гузност след искреността.

Болката от разпиляното усещане.

Болката, изчерпваща сърцето.

Болката, зареждаща сърцето.

Болката, болката, болката...

*на светулката, която нежно лети в мрака и
на тази, която блести на челото на някого...
на вятъра, на който са обърнали гръб и
на този, комуто се раздават, а той
разпилява...*

*на тревата, която газят и
на тази, която пониква крехка в снега...
на влаковете, винаги пристигащи и
на тези, които заминават пак...
на пресичащите се железопътни линии и
на тези, които се разделят...*

*Болката на Времето, което „чака отстрани“
и на Времето, с което се сливаме...*

Бял шепот

Отвън, до прозореца
някой шептеше.
Тихо, неспирно –
шепот безкрай...
Наслаждаше думи и мисли,
трупаше нежност...
Да. Живият шепот
нямаше край.
Исках да видя,
кой ми говори.
Кой с мен споделя
странни минути в нощта.
Станах, отдръгнах пердето –
навън всичко бе бяло...
Аз се разтворих в пространството
и прегърнах... снега.

Беше бяла нощ
с бяло небе
и бял сняг
ми разказваше
бяла далечна история...

Дъждът

Дъждът ме обгърна.
Целуна очите ми.
После се сля
с моите сълзи.
Как бе разбрал,
кой му бе казал,
колко желяех
в този момент да вали...
Всъщност, дъждът
плачеше в мен –
аз бях небето,
аз бях земята,
пространството,
времето, вечерта...
Аз прегръщах
една тъжна душа
в мрака.
Аз бях дъжда.
Той плачеше в мен...
Аз бях вечерта...

Пълнолуние

На баща ми

И в тази нощ ще има пълнолуние.
А пулсът на тревожното съзнание
ще дебне мойте прегрешения,
ще търси изход в лабиринта от безпътици...
И в тази нощ с изгрялата луна ще разговарям,
с душата си ще търся силует на птица
сред бял овал на лунно огледало.
И със сърцето си отново ще копнея
за някакво изстрадано вълшебство.

И в тази нощ ще има пълнолуние.
По равното небе ще плуват пак
въпроси, отговори, размисъл...
Един вълшебник от земята
със шапка островърха ще рисува
по лунното небе картини.
И те ще оживяват във пространството...

И в тази нощ на бяло пълнолуние
ще чакам своето изстрадано вълшебство...

Отвѣд

Във времето,
когато този миг
ще бѣде „някога“,
сърцето ми
ще се разтваря
във целебен дѣжд.
Душата ми
ще напоява лятото,
а аз ще бѣда вечер
с песен на щурец
и аромат на цвят...

Във времето,
когато този миг
ще бѣде „някога“
и бялото
ще заструи от мен,
аз може би
ще съм си спомнила
за слънцето, дѣжда,
за извора и вятѣра,
които са били
във люлката
на първия ми земен ден...

Сливане

*С вечерния полъх на вятъра
дочух песента на щурци.
Усетих, как тя
във пространството ся се
със светлини
на пробягващи по шосето коли...*

Въздишка

*В забравената вечер
с листопада
една застинала
въздишка полетя.
Къде, къде ...
Нанякъде, нанякъде ...
Дочу се шепот
сред трепереци
листа ...*

Предел

*Ще ме отвява
и довява Вятърът,
когато търся себе си
сред много шум
и сред безкрайна тишина.
И ще откривам
истината постепенно –
там някъде,
където е пределът
на моето присъствие
и мойта свобода ...*

Копнеж

Не бързам за никъде.
Попивам в
пространството
копнеж на земя,
предусетила дъжд.
И оня потаен
ромон на рекичката,
небързаща
също за никъде,
подобно
на мен.

Друга реалност

Сънувах...

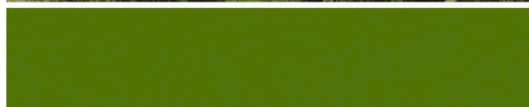
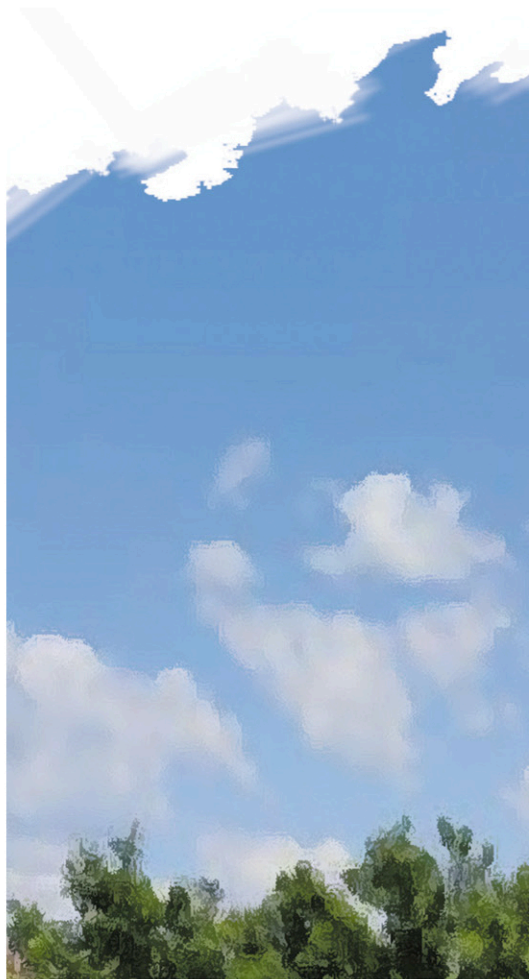
*Изтръпналите мои пръсти
как ронят нежност
от узряла пита слънчоглед...*

*Как погледът ми
надпреварва се високо
със ято птици
сред опушен слънчев силует...*

Сънувах през опушено стъкло...

Съдържание

Многоточия	3
За Бога, хората и нравките	4
Едно утринно зимно щастие	6
За приятелството	8
Свят	9
Снегът	10
За чуждата самота	11
Пробуждане	12
Време за мълчание	13
Спомен	14
Уроци	15
Призрачни видения и размисли по време на едно дълго пътуване	16
Врата	19
Будност	20
За болката	21
Бял шепот	23
Дъждът	24
Пълнолуние	25
Отвъд	26
Сливане	27
Въздишка	28
Предел	29
Копнеж	30
Друга реалност	31

Усещам –
тихо пръстите ми
побеляват...
Улавям
тръпнещия звук
на водопад...
Сънувам
бягащи със светлината
сънища на птици...
Препускам
със измислени коне
над планини неистински
в едно небе,
олекнало
от бели облаци...